

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 28 grudnia 1971 r. w sprawie oprocentowania środków trwałych przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski z 1972 r. Nr 1, poz. 7) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 skreśla się pkt 4,
- 2) w § 3:
 - a) w ust. 2 skreśla się wyrazy „6 i”,
 - b) skreśla się ust. 6,

c) w ust. 8 wyrazy „w ust. 3 do 7” zastępuje się wyrazami „w ust. 3, 4, 5 i 7”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1972 r.

Minister Finansów: S. Jędrzychowski

148

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 14 kwietnia 1972 r.

w sprawie rozporządzania przez jednostki gospodarki społecznej zbędnymi pojazdami samochodowymi i przyczepami.

Na podstawie art. 1 i art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) i § 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 14 grudnia 1956 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu pojazdami samochodowymi, częściami zamiennymi i ogumieniem do tych pojazdów oraz o normowaniu zużycia materiałów pędnych w eksploatacji i obsłudze pojazdów samochodowych (Monitor Polski z 1956 r. Nr 105, poz. 1209, z 1961 r. Nr 80, poz. 334 i z 1968 r. Nr 29, poz. 193) oraz § 25 ust. 1 pkt 1 lit. d) i § 26 ust. 1 uchwały nr 164 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1971 r. w sprawie rozporządzania przez państwowe jednostki organizacyjne niektórymi ruchomymi składnikami majątkowymi (Monitor Polski Nr 46, poz. 292) zarządza się, co następuje:

Zakres stosowania przepisów.

§ 1. 1. Przepisy zarządzenia stosuje się do:

- 1) pojazdów samochodowych i przyczep (naczep), zwanych dalej „pojazdami”, należących do państwowych jednostek organizacyjnych, spółdzielni (z wyjątkiem rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu) oraz ich związków, kółek rolniczych i ich związków oraz innych organizacji społecznych, zwanych dalej „jednostkami gospodarki społecznej”,
 - 2) części zamiennych do tych pojazdów.
2. Przepisów zarządzenia nie stosuje się do:
- 1) pojazdów Sił Zbrojnych,
 - 2) pojazdów jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, z wyjątkiem Komendy Głównej Straży Pożarnej i przedsiębiorstw,
 - 3) ciągników i przyczep rolniczych:
 - a) objętych sprzedażą indywidualnym rolnikom na podstawie przepisów Ministra Rolnictwa,
 - b) będących w posiadaniu jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Rolnictwa lub przez niego nadzorowanych,
 - 4) pojazdów samochodowych o napędzie elektrycznym akumulatorowym oraz przyczep jednoosiowych z wyjątkiem naczep; zbywanie tych pojazdów odbywa się w trybie przepisów uchwały nr 164 Rady Ministrów z dnia

6 sierpnia 1971 r. w sprawie rozporządzania przez państwowe jednostki organizacyjne niektórymi ruchomymi składnikami majątkowymi (Monitor Polski Nr 46, poz. 292), zwanej dalej „uchwałą nr 164”.

Zasady uznawania pojazdów za zużyte lub zbędne.

§ 2. 1. Pojazdy uznaje się za zużyte ze względu na zły stan techniczny lub zbędne z innych przyczyn; pojazdy te zwane są dalej „pojazdami zużytymi” lub „pojazdami zbędnymi”.

2. Pojazdami zużytymi są pojazdy, których stopień zużycia wynosi 80% lub więcej.

3. W przedsiębiorstwach transportu samochodowego pojazdy służące do prowadzenia podstawowej działalności tych przedsiębiorstw mogą być uznane za zużyte na podstawie innych kryteriów ustalonych przez jednostkę nadrzędną.

4. Pojazdami zbędnymi są pojazdy:

- 1) posiadane w liczbie przekraczającej liczbę zatwierdzonych etatów samochodowych albo nie znajdujące zastosowania w danej jednostce ze względu na aktualne potrzeby przewozowe, albo
- 2) produkcji krajowej, których ogólny okres eksploatacji od chwili przerwania produkcji danego typu przekracza 8 lat, a pojazd wymaga naprawy, której wykonanie nie jest możliwe ze względu na brak części zamiennych lub niemożność ich uzyskania, albo
- 3) pochodzące z importu, których naprawa nie jest możliwa ze względu na brak części zamiennych lub niemożność ich uzyskania.

5. Niemożność uzyskania części zamiennych powinna być potwierdzona przez Biuro Zaopatrzenia i Zbytu Zaplecza Technicznego Motoryzacji „Bezetmot”, a w odniesieniu do samochodów osobowych prowadzanych za pośrednictwem Centrali Techniczno-Handlowej „Motozbyt” — przez tę Centralę.

6. Pojazd uznany za zużyty lub zbędny należy zabezpieczyć przed zdekompletowaniem lub niszczeniem do czasu jego zagospodarowania.

§ 3. Uznanie pojazdu za zużyty lub zbędny stwierdza się w protokole stanu technicznego pojazdu; protokół powinien zawierać:

- 1) dane techniczne i ewidencyjne,
- 2) określenie stopnia zużycia pojazdu i sposobu ustalenia tego zużycia,
- 3) zakwalifikowanie pojazdu do sprzedaży lub do skasowania.

Zasady ustalania stopnia zużycia pojazdu.

§ 4. Stopień zużycia pojazdu ustala się na podstawie procentowego stosunku przewidywanego kosztu:

- 1) naprawy według kosztorysu wstępnego do aktualnie obowiązującej ceny detalicznej pojazdu w stanie nowym, a w wypadku braku tej ceny — do ceny sprzedaży (przy pojazdach produkcji krajowej) lub ceny zbytu takiego pojazdu albo

- 2) zespołów, podzespołów i podstawowych części oprócz ogumienia, niezbędnych do uzupełnienia lub wymiany, ustalonego według cen detalicznych części nowych, do aktualnie obowiązującej ceny detalicznej pojazdu w stanie nowym, a w wypadku braku tej ceny — do ceny sprzedaży (przy pojazdach produkcji krajowej) lub ceny zbytu takiego pojazdu.

§ 5. 1. Jeżeli:

- 1) przewidywany koszt naprawy pojazdu osiąga wielkości podane w rubryce I tabeli albo
 - 2) wartość zespołów, podzespołów i podstawowych części wymagających uzupełnienia lub wymiany osiąga wielkości podane w rubryce II tabeli
- stopień zużycia pojazdu należy ustalić w granicach podanych w odpowiednich pozycjach rubryki III tabeli:

I (§ 5 ust. 1 pkt 1)	II (§ 5 ust. 1 pkt 2)	III (stopień zużycia pojazdu w procentach)
do 10% włącznie powyżej 10% do 30% włącznie powyżej 30% do 50% włącznie powyżej 50% do 70% włącznie powyżej 70%	do 10% włącznie powyżej 10% do 20% włącznie powyżej 20% do 30% włącznie powyżej 30% do 40% włącznie powyżej 40%	do 35% włącznie powyżej 35% do 50% włącznie powyżej 50% do 65% włącznie powyżej 65% do 80% włącznie powyżej 80%

2. Stopień zużycia pojazdu może być powiększony do 3% za każdy rok eksploatacji, licząc od daty pierwszej rejestracji pojazdu.

3. Stopień zużycia pojazdu całkowicie sprawnego, nie wymagającego żadnych napraw lub zabiegów konserwacyjnych (np. usunięcia skutków korozji, nałożenia powłok ochronnych, lakierniczych itp.), może być ustalony szacunkowo na podstawie aktualnego stanu technicznego; przy ustalaniu stopnia zużycia takiego pojazdu należy uwzględniać między innymi okres jego eksploatacji, przebieg kilometrów oraz dokonane naprawy.

4. Stopień zużycia pojazdu ustala wyznaczony pracownik jednostki gospodarki społecznej posiadający odpowiednie kwalifikacje w zakresie techniki motoryzacyjnej (inżynier, technik, mistrz) lub pracownik o takich kwalifikacjach wyznaczony przez jednostkę nadrzędną albo uprawniony rzeczoznawca.

Zasady zbywania zbędnych pojazdów.

§ 6. Pojazd zbędny należy zgłosić, załączając protokół stanu technicznego pojazdu, właściwemu wydziałowi komunikacji prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), który w terminie trzech tygodni powinien zlecić sprzedaż zgłoszonego pojazdu wyznaczonej jednostce gospodarki społecznej.

§ 7. 1. Jednostka nadrzędna może zobowiązać jednostki podporządkowane do zawiadomienia jej w pierwszej kolejności o posiadaniu pojazdu zbędnego i zastrzec zbycie do swojej decyzji lub wskazać nabywcę spośród jednostek sobie podporządkowanych.

2. Decyzja (wskazanie nabywcy) jednostki nadrzędnej powinna być wydana w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o zamierzonej sprzedaży pojazdu zbędnego.

3. Po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w ust. 2, pojazd zbędny powinien być zgłoszony w trybie określonym w § 6.

§ 8. 1. Jeżeli postępowanie określone w §§ 6 i 7 nie da wyniku, pojazd zbędny można:

- 1) sprzedać dowolnej jednostce gospodarki społecznej,
- 2) przekazać nieodpłatnie jednostce gospodarki społecznej:
 - a) podporządkowanej tej samej jednostce nadrzędnej, co jednostka przekazująca,
 - b) uprawnionej do szkolenia kierowców — z przeznaczeniem wyłącznie do tego celu,
 - c) innej — na cele jej statutowej działalności oświatowej, naukowej lub wychowawczej.

2. Terenowe przedsiębiorstwo (zakład) gospodarki komunalnej może ponadto przekazać nieodpłatnie za zgodą jednostki nadrzędnej innemu takiemu przedsiębiorstwu (zakładowi) zbędnemu:

- 1) autobus używany w komunikacji miejskiej,
- 2) samochód specjalny służący do oczyszczania miast lub służący do tego samego celu samochód ciężarowy z nadwoziem specjalnym.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie dotyczą samochodów pożarniczych; samochody takie mogą być przekazywane nieodpłatnie z zachowaniem obowiązujących przepisów.

4. Przekazywanie pojazdów pomiędzy państwowymi jednostkami organizacyjnymi, wynikające z realizacji przepisów w sprawie koncentracji i usprawnienia towarowego transportu samochodowego, następuje nieodpłatnie.

§ 9. 1. Jednostki gospodarki społecznej, nabywające w trybie przepisów § 7 oraz § 8 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. a) i c) samochód ciężarowy o ładowności powyżej 1,5 t, autobus albo ciągnik siodłowy lub balastowy, powinny dostar-

czyć jednostce zbywającej zaświadczenie stwierdzające, że nabycie przez nie pojazdu jest uzasadnione w świetle przepisów w sprawie krajowego transportu drogowego.

2. Zaświadczenie wystawia wydział komunikacji:

- 1) prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) — jeżeli pojazd ma być wykorzystany do prowadzenia publicznego ciężarowego transportu drogowego w zakresie nieregularnego przewozu ładunków ciężarowymi pojazdami samochodowymi,
- 2) prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat oraz dzielnicowej rady narodowej w mieście wyłączonym z województwa) — jeżeli pojazd ma być wykorzystany do innych celów.

3. Zaświadczenie ważne jest w okresie 6 miesięcy od daty jego wystawienia.

§ 10. 1. Pojazdy zbędne, nie zagospodarowane w trybie §§ 6, 7 i 8, należy sprzedać:

- 1) motocykle, samochody osobowe i sanitarne, autobusy przeznaczone do przewozu nie więcej niż 15 osób łącznie z kierowcą, samochody ciężarowe o ładowności do 1,5 t i przyczepy (naczepy) o ładowności do 5 t — w drodze publicznego przetargu nieograniczonego,
- 2) pozostałe pojazdy, z wyjątkiem autobusów przeznaczonych do przewozu więcej niż 15 osób łącznie z kierowcą i przyczep (naczep) autobusowych — w drodze publicznego przetargu ograniczonego.

2. Autobusy zbędne, przeznaczone do przewozu więcej niż 15 osób łącznie z kierowcą, oraz przyczepy (naczepy) autobusowe, nie podlegają sprzedaży w drodze przetargu publicznego i mogą być zbywane wyłącznie innym jednostkom gospodarki uspołecznionej.

§ 11. 1. Prawo udziału w przetargu ograniczonym posiadają jednostki gospodarki nie uspołecznionej oraz osoby fizyczne, które w razie nabywania pojazdu określonego w § 10 ust. 1 pkt 2 przedstawiają zaświadczenie, o którym mowa w § 9.

2. Przetarg przeprowadza jednostka gospodarki uspołecznionej posiadająca zbędny pojazd lub jednostka nadrzędna albo na zlecenie jednostki nadrzędnej inna jednostka gospodarki uspołecznionej.

3. Tryb i warunki sprzedaży pojazdów w drodze przetargu określone są w załączniku do zarządzenia.

4. Przystępujący do przetargu składa pisemne oświadczenie, że:

- 1) wyraża zgodę na warunki przetargu,
- 2) nabywa pojazd na własne potrzeby.

§ 12. Pojazdy podlegające sprzedaży w drodze przetargu nieograniczonego mogą być zlecone do sprzedaży komisowej, przeprowadzonej przez uspołecznioną jednostkę handlową lub usługową, uprawnioną do tego rodzaju działalności.

§ 13. Cenę pojazdu przeznaczonego do sprzedaży bez przetargu lub cenę wywołania przy sprzedaży w drodze przetargu ustala się zgodnie z przepisami wydanymi przez Pań-

stwową Komisję Cen, przy uwzględnieniu stopnia zużycia pojazdu, określonego w protokole stanu technicznego pojazdu.

§ 14. 1. W razie niedojścia do skutku sprzedaży zbędnego pojazdu w drodze przetargu z powodu braku nabywców, kierownik jednostki gospodarki uspołecznionej może zarządzić w innym terminie drugi przetarg, obniżając cenę ustaloną zgodnie z przepisem § 13; obniżka nie może przekraczać 50% ceny wywołania przy pierwszym przetargu.

2. Jeżeli sprzedaż pojazdu, określonego w § 10 ust. 1 pkt 1, w drugim przetargu nieograniczonym nie dojdzie do skutku z powodu braku nabywców, pojazd taki może być sprzedany bez przetargu osobie fizycznej lub jednostce gospodarki nie uspołecznionej za cenę szacunkową, ustaloną przez kierownika jednostki, przy czym cena ta nie może być niższa niż 20% ceny wywołania przy pierwszym przetargu.

§ 15. Jeżeli ze względu na aktualną sytuację rynkową oraz cenę pojazdu zbędnego jest oczywiste, że sprzedaż jego w pierwszym przetargu nie da wyniku, kierownik jednostki gospodarki uspołecznionej może zarządzić przeprowadzenie przetargu pierwszego na warunkach przewidzianych dla drugiego przetargu.

§ 16. Jednostka gospodarki uspołecznionej posiadająca motocykl nabyty przed dniem 1 grudnia 1971 r. może go sprzedać za cenę ustaloną zgodnie z przepisami § 13 swemu pracownikowi, którego zakres obowiązków służbowych wymaga posiadania takiego pojazdu. Sprzedaż taka może być dokonana tylko przy jednoczesnej likwidacji etatu motocykla.

§ 17. Jednostka gospodarki uspołecznionej zbywająca pojazd obowiązana jest dostarczyć nowemu nabywcy, oprócz dowodu zbycia, dokumenty tego pojazdu, przewidziane w przepisach o ewidencji i rejestracji pojazdów samochodowych i przyczep.

§ 18. 1. Przepisy §§ 10—15 i § 17 mają również zastosowanie do pojazdów:

- 1) zwróconych wytwórni przez nabywców w ramach reklamacji,
- 2) nie dopuszczonych do normalnej sprzedaży przez kontrolę techniczną wytwórni,
- 3) uszkodzonych w czasie transportu lub magazynowania,
- 4) wytwórni, użytych w imprezach sportowych i akwizycyjnych,
- 5) wycofanych z eksploatacji w jednostce uspołecznionej w związku z zakończeniem prób doświadczalnych lub badań technologicznych dotyczących danego pojazdu.

2. Warunkiem sprzedaży pojazdu, określonego w ust. 1, jest wydanie przez uprawnionego rzeczoznawcę oceny technicznej:

- 1) stwierdzającej, że względy bezpieczeństwa nie stoją na przeszkodzie dopuszczeniu pojazdu do ruchu na drogach publicznych,
- 2) określającej, ustalony według kryteriów zatwierdzonych przez jednostkę nadrzędną wytwórni, stopień zużycia (stopień utraty wartości), stanowiący podstawę ustalenia ceny pojazdu (§ 13).

Zasady kasowania pojazdu.

§ 19. 1. Pojazd zużyty należy skasować (przeznaczyć do rozbiórki lub na złom).

2. Skasowany może być również pojazd zbędny, jeżeli podejmowane próby zbycia pojazdu w trybie przepisów niniejszego zarządzenia nie dały wyniku.

3. Pojazd skasowany nie podlega naprawie lub odbudowie i nie może być dopuszczony do ruchu na drogach publicznych.

4. W wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych konstrukcją pojazdu lub potrzebami przewozowymi, wydział komunikacji prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może zezwolić — w celu dalszego eksploataowania, po wykonaniu naprawy w wymaganym zakresie — na sprzedaż określonej jednostce gospodarki uspołecznionej następujących pojazdów zużytych: autobusu przeznaczonego do przewozu więcej niż 15 osób łącznie z kierowcą, pojazdu ciężarowego o ładowności powyżej 8 t, pojazdu specjalizowanego lub pojazdu specjalnego.

§ 20. 1. Skasowanie pojazdu zarządza kierownik jednostki gospodarki uspołecznionej na podstawie:

- 1) danych zawartych w protokole stanu technicznego pojazdu zużytego,
- 2) dokumentów świadczących o bezskutecznym podejmowaniu prób zbycia pojazdu (§ 19 ust. 2).

2. O skasowaniu pojazdu należy zawiadomić wydział komunikacji prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat oraz dzielnicowej rady narodowej w mieście wyłączonym z województwa) w celu skreślenia pojazdu z ewidencji, zgodnie z przepisami w sprawie ruchu na drogach publicznych.

§ 21. 1. Skasowany pojazd należy rozebrać i wymontować z niego zespoły, podzespoły i części nadające się do dalszego użytku, w celu wykorzystania ich przy naprawie innych posiadanych pojazdów lub w celu sprzedaży albo przekazania nieodpłatnie w trybie przepisów niniejszego zarządzenia.

2. Skasowany pojazd, który nie będzie wykorzystany w sposób określony w ust. 1, powinien być sprzedany jednostce skupującej takie pojazdy.

3. Skasowane pojazdy nie zagospodarowane zgodnie z przepisami ust. 2 oraz zespoły, podzespoły i części nie wykorzystane zgodnie z przepisami ust. 1, jak również skasowane pojazdy, które w terminie jednego miesiąca od dnia zgłoszenia nie zostaną nabyte przez jednostki skupujące (ust. 2), powinny być przekazane na złom, zgodnie z przepisami regulującymi gospodarkę złomem.

§ 22. Zespoły, podzespoły i części wymontowane (§ 21 ust. 1) należy objąć ewidencją jednostki gospodarki uspołecznionej lub zakładu (warsztatu) naprawy samochodów w sposób określony w przepisach o księgowości.

Zasady zbywania części zamiennych.

§ 23. Do zespołów, podzespołów, części i akcesoriów samochodowych, zwanych dalej „częściami zamiennymi”,

stosuje się przepisy § 3 ust. 1 i 3 oraz §§ 6—9 uchwały nr 164.

§ 24. 1. Jednostka gospodarki uspołecznionej posiadająca nowe pełnowartościowe:

- 1) części zamienne stanowiące zapas zbędny,
- 2) części zamienne stanowiące zapas nadmierny, jeżeli nie można ich wykorzystać na potrzeby własne w roku, w którym ujawniony został ten zapas, i w roku następnym,

obowiązana jest zgłosić je najbliższej hurtowni prowadzącej obrót tymi częściami, a w razie braku — jednostce organizującej taki obrót.

2. W uzasadnionych wypadkach jednostka organizująca obrót częściami zamiennymi może zwolnić, w drodze powiadomienia bezpośredniego lub za pośrednictwem biuletynu informacyjnego, z obowiązku zgłaszania zbędnych lub stanowiących nadmierny zapas części zamiennych określonego asortymentu albo przeznaczonych do oznaczonej marki lub typu pojazdu.

3. W zgłoszeniu części zamiennych należy podać numer katalogowy, nazwę, ilość, cenę detaliczną, wartość obliczoną według ceny detalicznej oraz źródło zakupu.

4. Najbliższa hurtownia prowadząca obrót częściami zamiennymi lub jednostka organizująca taki obrót, której zgłoszone zostały nowe części zamienne, powinna w okresie jednego miesiąca od dnia otrzymania zgłoszenia:

- 1) nabyć je lub przyjąć do sprzedaży komisowej celem wprowadzenia do obrotu albo
- 2) wskazać zainteresowanego nabywcę celem dokonania bezpośredniej sprzedaży.

§ 25. 1. Po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w § 24 ust. 4, jednostka gospodarki uspołecznionej, posiadająca zbędne części zamienne, może sprzedać je dowolnej jednostce gospodarki uspołecznionej lub jednostce wyspecjalizowanej w zagospodarowaniu zbędnych przedmiotów, wymienionej w załączniku nr 2 do uchwały nr 164.

2. W razie niemożności sprzedaży części zamiennych jednostkom określonym w ust. 1, jednostka gospodarki uspołecznionej może:

- 1) sprzedać części zamienne jednostce gospodarki nie uspołecznionej lub dowolnej osobie fizycznej,
- 2) postąpić zgodnie z przepisami w sprawie gospodarowania surowcami wtórnymi metalu.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się także do części zamiennych używanych, w tym również wymontowanych z pojazdów skasowanych.

4. Części zamienne, pochodzące ze skasowanych pojazdów, mogą być użyte tylko do pojazdu już posiadanego. W dowodzie nabycia takich części powinna być zamieszczona klauzula następującej treści: „Pochodzą ze skasowanego pojazdu”.

§ 26. 1. Sprzedaż części zamiennych odbywa się według cen ustalonych zgodnie z przepisami obowiązującymi w tym zakresie.

2. Jednostka gospodarki uspołecznionej może przekazać posiadane zbędne części zamienne nieodpłatnie jednostkom wymienionym w § 8 ust. 1 pkt 2.

Ograniczenia w zakresie rozporządzania pojazdami i częściami zamiennymi wynikające z uprawnień jednostki nadrzędnej.

§ 27. 1. Jednostka nadrzędna może uzależnić od swojej zgody:

- 1) dokonanie sprzedaży pojazdu zbędnego bez przetargu — w wypadku określonym w § 14 ust. 2,
- 2) przeprowadzenie przetargu pierwszego na warunkach przewidzianych dla drugiego przetargu — w wypadku określonym w § 15.

2. Jednostka nadrzędna może zastrzec sobie prawo dysponowania skasowanymi pojazdami podporządkowanych jednostek w sposób odmienny od przepisów § 21 oraz prawo dysponowania nowymi i używanymi częściami zamiennymi należącymi do tych jednostek.

Przepisy końcowe.

§ 28. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 22 września 1969 r. w sprawie zasad ustalania wartości użytkowej oraz kwalifikowania na złom lub do rozbiórki używanych pojazdów samochodowych i przyczep (Monitor Polski Nr 43, poz. 344),
- 2) zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 29 października 1969 r. w sprawie ustalenia wzoru protokołu stanu technicznego pojazdu oraz sposobu sporządzania tego protokołu (Dziennik Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych Nr 24, poz. 102).

§ 29. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *M. Zajlryd*

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 14 kwietnia 1972 r. (poz. 148).

Tryb i warunki sprzedaży pojazdów samochodowych i przyczep (naczep) w drodze przetargu publicznego.

§ 1. 1. O przetargu publicznym należy dokonać obwieszczenia przynajmniej w jednym z lokalnych pism prasy codziennej oraz na widocznym miejscu w siedzibie jednostki gospodarki uspołecznionej sprzedającej pojazd, co najmniej na 14 dni przed terminem przetargu. Należy również powiadomić o przetargu pisemnie jednostkę nadrzędną.

2. W obwieszczeniu należy podać:

- 1) jaki jest przetarg (ograniczony czy nieograniczony), a w wypadku przetargu ograniczonego — również warunki przystąpienia do takiego przetargu,
- 2) który jest to przetarg (pierwszy czy drugi),
- 3) czas i miejsce przetargu,
- 4) marki i typy sprzedawanych pojazdów oraz ich ceny wywołania,
- 5) wysokość wadium,
- 6) czas i miejsce, gdzie można dokonać oględzin pojazdów.

§ 2. 1. Przystępujący do przetargu obowiązany jest złożyć co najmniej w przeddzień przetargu jednostce ogłaszającej przetarg wadium w wysokości 10% ceny wywołania.

2. W przetargu mogą brać udział tylko osoby, które złożyły wadium.

3. Przetarg odbywa się ustnie.

4. Przetarg rozpoczyna się od wywołania ceny.

5. Ceną wywołania sprzedawanego pojazdu jest cena ustalona w sposób określony w § 13 zarządzenia.

6. Zaoferowana cena przestaje wiązać uczestników przetargu, jeżeli inny uczestnik zaoferował cenę wyższą.

7. Własność pojazdu przyszuje się temu, kto zaoferuje cenę najwyższą, jeżeli po trzykrotnym wezwaniu do dalszych postępień nikt więcej nie zaoferował.

8. Z przebiegu przetargu spisuje się protokół, do którego należy dołączyć wycinki z prasy z ogłoszeniami o przetargu oraz odpis pisma powiadamiającego o przetargu jednostkę nadrzędną.

§ 3. 1. Nabywca obowiązany jest najpóźniej następnego dnia po przetargu uiścić cenę nabycia i odebrać pojazd; nabywcy wydaje się dowód nabycia pojazdu.

2. Nabywca, który nie uiścił ceny nabycia, traci złożone wadium.

3. Uczestnikom, którzy nie nabyli pojazdów, zwraca się ich wadia.

§ 4. 1. Przetarg uważa się za niedoszły do skutku, jeżeli w nim nie weźmie udziału przynajmniej dwóch uczestników lub jeżeli żaden z uczestników nie zaoferuje ceny wywołania lub ceny wyższej.

2. Przetargu nie można rozpoczynać później niż w dwie godziny po czasie oznaczonym w obwieszczeniu o przetargu.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa 34, ul. Powsińska 69/71 — skrytka pocztowa nr 3) w terminie 10 do 15 dni od daty wydania następnego kolejnego numeru.

Opłata za prenumeratę Monitora Polskiego wynosi rocznie 100,— zł, półrocznie 60,— zł.

Prenumeratę na rok następny (roczną lub półroczną) przyjmuje się do dnia 30 listopada. Prenumeratę można zgłaszać wstecz za I półrocze bieżącego roku do dnia 31 marca, za II półrocze bądź za cały bieżący rok — do dnia 30 września. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyła pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem, a ponadto zostaną policzone koszty przesyłki. Opłata za prenumeratę powinna być dokonana przelewem lub trzyodcinkowym przekazem pocztowym na konto Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów w Narodowym Banku Polskim IV Oddział Miejski, Warszawa nr 1551-91-43745. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego (jak Warszawa 10, Poznań 3 itp.), powiat, ulicę, nr domu, nr skrytki pocztowej oraz liczbę zamawianych egzemplarzy Monitora Polskiego.

Pojedyncze egzemplarze Monitora Polskiego nabywać można w punktach sprzedaży w Warszawie: al. I Armii Wojska Polskiego 2/4, „Dom Książki” — Księgarnia Prawno-Ekonomiczna — ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów — al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Koszalinie, Łodzi, Olsztynie, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszyńsku, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemysłu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa 34, ul. Powsińska 69/71 (skrytka pocztowa nr 3).

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.

Zam. 846.

Cena 1,60 zł